

gang med at gennemføre EU's direktiv på elområdet, og et lignende direktiv om liberalisering af gasmarkedet er til diskussion og vil være hovedemnet på mødet i energiministerens kredse her i maj og måske endda også på et ekstraordinært møde i juni.

Den danske holdning er klar: vi mener, at en åbning af energimarkederne ikke må ske på bekostning af hverken hensynet til miljøet eller hensynet til forsyningssikkerhed og stabile forbrugerpriser, og vi vil ikke – i liberaliseringens smukke navn, som vi i øvrigt kan støtte, hvis disse forudsætninger bliver opfyldt – hverken acceptere eller medvirke til en udvikling, der går i retning af, at hvis man er småforbruger, betaler man en høj pris, og hvis man er storforbruger, betaler man en lav pris; det er branduretfærdigt.

Hidtil har vi her i Danmark takket være vores elforsyningsvirksomhed og takket være princippet om hvile i sig selv-prisdannelser haft held til at sikre, at den lille forbrugers elregning med hensyn til, hvad der skal betales direkte til elseskaberne, ikke er anderledes end de store forbrugeres. Det er meget vigtigt at holde fast i dette princip, for sådan er det nemlig slet, slet ikke i de lande, hvor det i modsætning til, hvad tilfældet er i Danmark, mere har været markedskræfterne og de anonyme kapitalinteresser, der har styret udviklingen.

Som jeg har været inde på, vil udviklingen på klimaområdet og i EU udgøre rammebetingelserne internationalt; men hvordan ser det ud herhjemme? Et stort flertal i Folketinget tog en banebrydende og fremsynet beslutning i april 1990, da man vedtog den danske CO₂-målsætning om en reduktion på 20 pct. i år 2005 i forhold til udslippet i 1988, og med »Energi 21« fra sidste år kom vi et skridt videre, så vi også ser på det lidt mere langsigtede perspektiv.

I international sammenhæng arbejder vi sammen med andre lande efter en plan, som jeg synes er virkelig god, for en halvering af industriländernes CO₂-emissioner i 2030. Siden 1991 har vi haft et fald i de korrigerede CO₂-emissioner; men de foreløbige tal for 1996 – vi får jo først de endelige tal her til sommer – viser, at selv om der bliver korrigeret for den store eksport til Norge og Sverige, er indsatsen desværre fortsat ikke stærk nok.

En række vigtige beslutninger vil dog forstærke reduktionerne i de kommende år; lad mig bare nævne kulstoppen, den grønne pakke for erhvervslivet og en række initiativer på

besparelssiden. Hertil kommer, at det ser ud til, at vindmølleudbygningen er forløbet langt mere positivt, end vi havde regnet med, og fremover vil komme til at gå langt bedre, end vi hidtil har troet.

På nogle områder er vi dog afhængige af fælles internationale virkemidler. Det gælder f.eks. på energiafgiftsområdet, det gælder, når vi ser på normer for apparater, og det gælder også, når vi ser på bilernes energiforbrug. På alle disse områder må vi presse mest muligt på inden for EU. Vi har en interesse i, at så meget som muligt kan ske inden for Fællesskabets rammer, så vi får fælles minimumsnormer at arbejde ud fra, og Danmark er som sagt – hvis nogen skulle være i tvivl om det – meget, meget aktivt på de felter.

Vi må erkende, at vi i Danmark har en god udgangsposition, som mange – og selvfølgelig med rette – misunder os. Jeg tænker her på vores olie- og gasressourcer, som vi tidligt satse på at udnytte på en fornuftig måde. DUC har indtil nu været eneproducent af olie og gas fra det danske område, og denne indsats har haft stor betydning for den danske energipolitik, for selvforsyningen, for betalingsbalancens udvikling og for reduktionen af udlandsgælden, som jeg var inde på før. Udbygningen af nye felter, forbedringen af indvindingen fra producerende felter og nye koncessionsmuligheder uden for Centralgraven vil bidrage til en fortsat positiv udvikling af den danske selvforsyning med energi.

Et andet meget vigtigt element i vore nationale rammebetingelser er energiforskningen. Vi har en lang tradition for en målrettet teknologivurdering, teknologiuudvikling og energiforskning, og den skal vi fastholde. I dag anvendes der ca. 600-700 mio. kr. årligt til den danske forskning og udvikling på energiområdet, og de midler er både et meget væsentligt bidrag til realiseringen af de konkrete energipolitiske mål på kort sigt og et meget vigtigt aktivt element i de mere langsigtede målsætninger. Med de erfaringer, vi har fra godt 20 års dansk energipolitik, og med de mange erfaringer, som industrien, rådgivere og myndigheder i denne periode har indhøstet i udlandet, er der i Danmark skabt en meget stor ressourcebase, som skal anvendes endnu mere i en målrettet, international strategi.

Jeg vil gerne sige til Folketingets medlemmer – fortrolige oplysninger kan jo kun gives ét sted her i huset, og det er fra denne talerstol – at alt